

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 728/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. M. F., zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, Prievozská 2/B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 191/2014-454 z 30. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2014 doručená sťažnosť J. M. F. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, Prievozská 2/B, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a

k zásadnému poklesu jej dovtedajšej životnej úrovne a zároveň k porušeniu jej zákonného práva podieľať sa na životnej úrovni svojho otca, ktorá je nadštandardne vysoká.

Príjem matky sťažovateľky síce možno prevyšuje priemerný príjem v Slovenskej republike, ale rozhodne jej majetkové pomery nemožno zrovnávať s pomermi otca sťažovateľky... kým preukázaný príjem matky sťažovateľky bol 1.900,- € mesačne... preukázaný príjem otca sťažovateľky bol 27.000,- €, čo je enormný rozdiel, a to nehovoriac už o ďalších rozdieloch v majetkových pomeroch rodičov sťažovateľky. Preto sa nemožno stotožniť s názorom, že za daného stavu je primerané, ak má matka sťažovateľky na výživu prispievať sumou 500,-€ mesačne a otec pri jeho príjmoch a pomeroch len sumou 1.000,- € mesačne. Náklady otca sťažovateľky spojené s bytom, ktorý prenechal sťažovateľke do užívania, sú s ohľadom na jeho príjmy zanedbateľné.

Vyznieva až paradoxne a absurdne, že odvolací súd sa na jednej strane nestotožnil s názorom prvostupňového súdu o dôvodoch, v ktorých spočíva zmena pomerov na strane sťažovateľky, avšak zároveň priznáva zmenu pomerov z iných dôvodov, a to s poukazom na zmenu cenovej hladiny. Táto zmena cenovej hladiny pritom podľa odvolacieho súdu odôvodňuje určenie výživného v raz takej sume ako bolo určené posledným rozhodnutím na základe schválenia súdneho zmieru. Svojvoľne pritom určil, že k tejto zmene došlo podľa jeho názoru od 01.01.2014, čo však nijako bližšie nezdôvodnil. V tomto smere trpí napádané rozhodnutie aj vadou nedostatočného odôvodnenia, resp. vadou arbitrárnosti, čo samo osebe predstavuje okolnosť spôsobujúcu jeho nesprávnosť a nezákonnosť.

... odvolací súd... Nerozhodoval... o tom, aká výška výživného môže alebo nemôže ohroziť... otca sťažovateľky, ale o tom, aké výživné je primerané s ohľadom na jeho príjmy, majetkové pomery a možnosti v spojení s odôvodnenými potrebami sťažovateľky. Za relevantné mal pritom vziať do úvahy najmä to, že sťažovateľka má ako dcéra zákonné právo podieľať sa na životnej úrovni svojho otca. To, že jeho životná úroveň je značne nadštandardná pritom nebolo pochybné a túto skutočnosť mali za preukázanú a konštatovali oba konajúce súdy. ...

Poukazujeme pritom tiež na to, že v rovnakej sume, resp. takmer rovnakej sume platil otec výživné na sťažovateľku aj na základe prvotného rozhodnutia, ktorým mu bola určená vyživovacia povinnosť. Ide pritom o rozhodnutie pred viac ako siedmich rokov. Z toho je aj bez ďalšieho zrejmé, že náklady na život sťažovateľky od toho obdobia značne vzrástli. Aj

keď je pre posúdenie zmeny pomerov relevantný stav od posledného rozhodnutia, sme toho názoru, že aj uvedení okolnosť treba brať do úvahy.

... súd sa nesprávne vysporiadal s vyčíslenými nákladmi sťažovateľky, ktorých posúdenie a dôvodnosť poňal a zhodnotil zjavne všeobecne, bez zohľadnenia okolností daného prípadu. Sťažovateľkou vyčíslené náklady na jej potreby totiž zodpovedali životnej úrovni jej otca, resp. životnej úrovni, na ktorú bola zvyknutá až kým nedošlo k zmene pomerov, teda až kým jej otec neprestal uhrádzať popri výživnom aj ostatné benefity, ktoré jej do toho času uhrádzal a poskytoval. ...

Tým, že napádaným rozhodnutím bolo sťažovateľke priznané výživné v značne nižšej sume ako by tomu malo byť... došlo... k poškodeniu sťažovateľky na jej legitímnych právach, a to jednak na jej práve na výživné od otca a podieľanie sa na jeho životnej úrovni, ale v tej spojitosti aj na jej práve na majetok, legitímne majetkové očakávania a ich ochranu. ...

V odôvodnení... rozhodnutia... sa z väčšej časti len konštatuje skutkový stav, pričom odôvodnenie výrokov rozhodnutia je obsiahnuté v jednom odseku, resp. v necelých dvoch odsekoch na prelome strán 4 a 5. Ide o veľmi stručné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré ani zďaleka nespĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia... Z toho dôvodu sa javí byť toto rozhodnutie zároveň aj značne arbitrárnym, pričom už len táto skutočnosť sama osebe spôsobuje nesprávnosť a nezákonnosť daného súdneho rozhodnutia. ...

V dôsledku nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia dochádza k porušeniu práva účastníkov konania podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 Dohovoru. Nakoľko takouto vadou trpí aj napádané rozhodnutie porušovateľa, došlo podľa nášho názoru aj k porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, resp. práva na prístup k súdu – na konanie pred súdom.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.06.2014, č. k.: 6Co 191/2014-454, bolo porušené ústavné právo sťažovateľky vlastníť majetok a právo na jeho ochranu v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo

na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.06.2014, č. k.: 6Co 191/2014-454, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90- €... a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľky...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu. K namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd sa nesprávne posúdil zmenu pomerov na strane sťažovateľky a neprihliadol na skutočnosť, že otec sťažovateľky (odporca) jej prestal poskytovať benefity nad rámec súdom určeného výživného, a nedostatočne odôvodnil, kedy došlo k zmene pomerov na strane sťažovateľky.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

„Pri rozhodovaní o zmene výživného podľa § 78 Zák. o rodine treba zistiť, či došlo, v akom rozsahu a odkedy k zmene pomerov na strane oprávneného dieťaťa i na strane oboch povinných rodičov. Pre zmenu rozhodnutia o výživnom je rozhodujúca závažná (podstatná) zmena pomerov ako čo do svojho rozsahu tak i časového trvania. K takejto zmene môže dôjsť najmä tým, že sa zmenili zárobkové a majetkové pomery účastníkov, prípadne sa od poslednej úpravy výživného zvýšili odôvodnené potreby dieťaťa a pod.

V prejednávanej veci poslednú úpravu výživného vykonal súd prvého stupňa uznesením z 22. 4. 2010 č. k. 45C 131/2009-138, právoplatným dňa 14. 5. 2010. Týmto uznesením súd prvého stupňa schválil zmier uzavretý účastníkmi konania, podľa ktorého sa žalovaný zaviazal platiť výživné na žalobkyňu vo výške 500 eur mesačne od jeho právoplatnosti. Vzhľadom na to bolo pre rozhodnutie predmetnej veci podstatné porovnanie pomerov účastníkov, ktoré tu boli ku dňu 14. 5. 2010, s ich súčasnými pomermi.

Súd prvého stupňa zaujal stanovisko, že zmenou pomerov je tá skutočnosť, že žalovaný po poslednej úprave výživného prestal žalobkyňi poskytovať finančné plnenia, ktoré jej predtým poskytoval nad rámec súdom určeného, resp. v zmierni dojednaného výživného. S týmto záverom odvolací súd nesúhlasí a v tomto smere sa stotožňuje s názorom žalovaného, ktorý prezentoval v odvolaní. Aj podľa odvolacieho súdu nemôže predstavovať zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zvýšenie výživného, to, že žalovaný prestal platiť žalobkyňi finančné sumy, ktoré jej dobrovoľne platil nad rámec súdom určeného výživného, teda nad rámec sumy 500 eur mesačne. Na základe týchto dobrovoľných platieb žalovaného nevznikol medzi účastníkmi konania právny vzťah, na základe ktorého by žalobkyňi vznikol nárok na platby prevyšujúce sumu 500 eur mesačne. Preto žalovanému nič nebránilo, aby jej tieto platby na základe svojho slobodného prestal poskytovať. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že nie je rozhodujúce, aké pohnútky viedli žalobkyňu v tom, že uzavrela so žalovaným zmier, ktorým došlo k zníženiu výživného.

Odvolací súd je toho názoru, že od poslednej úpravy pomerov došlo k zmene pomerov na strane žalobkyne. Táto zmena pomerov spočíva v tom, že v čase od poslednej úpravy výživného do 1. 1. 2014 sa nepochybne zvýšili náklady žalobkyne potrebné na pokrytie jej odôvodnených potrieb, čo súvisí so zmenou cenovej hladiny. Pokiaľ ide o výšku výživného, v konaní bolo preukázané, že žalovaný dosahuje výrazne nadštandardné príjmy, takže výživné vo výške 1 000 eur mesačne ho rozhodne nemôže existenčne ohroziť. Ako vyplynulo z výpovede matky žalobkyne pred odvolacím súdom, dosahuje príjem 1 900 eur mesačne, ktorý tiež treba považovať vzhľadom na úroveň platov v Slovenskej republike za nadštandardný, je vlastníčkou dvoch luxusných motorových vozidiel a z vyporiadania BSM získala sumu 50 000 eur. Z toho je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že matka žalobkyne je schopná prispievať na výživu žalobkyne sumou minimálne 500 eur mesačne. Výživné na žalobkyňu vo výške 1 500 eur mesačne zo strany oboch rodičov je podľa

názoru odvolacieho súdu postačujúce a žalobkyňa bude schopná pokryť z neho svoje odôvodnené potreby aj s prihliadnutím na to, že žalovaný jej bezodplatne prenechal do užívania 2-izbový byt a platí všetky náklady s ním súvisiace.

Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil podľa § 220 O. s. p. napadnutý rozsudok tak, že výživné na žalobkyňu zvýšil na sumu 1 000 eur mesačne počnúc dňom 1.1.2014. Vzhľadom na to odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba vo zvyšku, t. j. v časti výživného presahujúceho 1 000 eur mesačne, zamietnutá.“

V citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajský súd uvádza podrobné dôvody, prečo nepovažuje za zmenu pomerov skutočnosť, že otec sťažovateľky (odporca) sťažovateľke prestal poskytovať benefity nad rámec súdom určeného výživného. Takisto krajský súd, aj keď stručne ale predsa len ústavne súladným spôsobom zdôvodňuje, prečo výživné na sťažovateľku zvýšil od 1. januára 2014.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie navrhnuté dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 ods. 2 OSP).

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu

(prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Uvedenému právnomu názoru zodpovedá aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý napr. vo veci Ruiz Torija c. Španielsko (rozsudok z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B) uviedol: „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“ Ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a funkcie v zásade nemôže preskúmavať správnosť hodnotenia dôkazov a rovnako nemôže skúmať, či súdy správne právne vyhodnotili zistený stav.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu, a to nahrádzanie právneho názoru krajského súdu, je možné realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd konštatuje, že v danej veci nie je dôvod, aby odlišne posudzoval aplikovateľnosť čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2014